

kromoprávní, nárok na náhradu škody, a o tom rozhodnouti jest povolán řádný soud. Arciť při posouzení, zda žalobní nárok jest odůvodněn, čili nic, bude přihlížeti i k předpisům shora řečeného zákona.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel ve svých vývodech přehlíží, že v tomto sporu nejde vůbec o náhradní nárok nemocenské pojišťovny proti zaměstnavateli ve smyslu § 20 zákona ze dne 9. října 1924 čís. 221 sb. z. a n. (v doslovu novely ze dne 8. listopadu 1928 čís. 184 sb. z. a n.), nýbrž že se žalobkyně domáhá na žalovaném náhrady škody, kterou prý utrpěla tím, že ji žalovaný nepřihlásil jako svou zaměstnankyni k nemocenskému pojištění a že ji žádal, by věc neoznamovala, čímž prý zavinil, že žalobkyně z nemocenské pojišťovny nic neobdržela a musila si sama platiti lékaře a léky. Jde tudíž o spor z pracovního poměru, založeného soukromoprávní smlouvou, mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, a to o nárok soukromoprávní, který sice vznikl z příslušnosti k sociálněpojišťovacímu ústavu, o němž však nenáleží rozhodovati ani obligatorním rozhodčím soudům sociálněpojišťovacích ústavů ani soudům pojišťovacím (§§ 1 a 2 e) zákona ze dne 4. července 1931 čís. 131 sb. z. a n.). Protože byl tento spor zahájen po 1. lednu 1932, tedy již za účinnosti zákona čís. 131 z roku 1931 sb. z. a n., jest tu použití předpisu § 42 téhož zákona, v němž jest ustanoveno, že spory uvedené v §§ 1 a 2, pokud není pro soudní okres zřízen pracovní soud aneb oddělení okresního soudu pro pracovní spory, náležejí k věcné příslušnosti okresních soudů, ať byla žaloba podána za trvání pracovního, služebního neb učebního poměru či po jeho skončení a ať jest hodnota předmětu sporu jakákoliv. Pro obvod okresního soudu v P. nebyl zřízen ani pracovní soud ani oddělení okresního soudu pro spory pracovní, takže okresní soud v P. jako řádný soud jest povolán, by o tomto sporu jednal a rozhodoval. Z toho plyne, že námitka nepřijatelnosti pořadu práva byla rekursním soudem právem zamítnuta, třebaže nelze bez výhrady souhlasiti s názorem, že k rozhodování o sporech tohoto druhu jsou za všech okolností povolány jen řádné soudy, jak bylo shora dolíčeno.

Čís. 11978.

Vykonatelnosti usnesení v exekučním řízení nebrání, že nenabylo ještě právní moci.

V exekuci lze pokračovati k vydobytí exekučních útrat, třebaže usnesení určující útraty nebylo povinnému doručeno.

Nejde o samostatnou novou exekuci, nýbrž o pokračování v původní exekuci, učinil-li vymáhající věřitel po vyšetření bydliště povinného proti němu nový návrh na povolení mobilární exekuce.

(Rozh. ze dne 14. října 1932, R I 554/32.)

Na základě usnesení okresního soudu ze dne 8. září 1931 a na základě platebního rozkazu téhož soudu ze dne 24. září 1931 povolil soud první stolice exekuci na movitosti k vydobytí exekučních útrat. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. **Důvody:** Soudní platební rozkaz ze dne 24. září 1931 není exekučním titulem podle § 1 ex. ř. proti povinnému, poněvadž platebním rozkazem tím mu nebylo nic uloženo k plnění, nýbrž straně vymáhající. Usnesení ze dne 8. září 1931 nestalo se exekučním titulem proti povinné straně, protože jí nebylo vůbec doručeno, tedy právní pořad, který by proti němu příslušel straně povinné podle § 65 ex. ř., dosud není proti němu vyloučen, ježto ani lhůta k němu nepočala běžeti. Není tedy řečené soudní usnesení dosud exekučním titulem proti povinné straně, neboť podle § 1 čís. 1 ex. ř. exekučním titulem jsou usnesení civilního soudu jen, když další právní pořad jest vyloučen.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Povinný má mylně za to, že se usnesení ze dne 8. září 1931 nestalo exekučním titulem proto, že není vyloučen právní pořad podle § 65 ex. ř., t. j. recurs proti onomu usnesení. Exekučními tituly jsou podle § 1 čís. 1 ex. ř. usnesení a výměry civilních soudů, je-li další opravný prostředek vyloučen, nebo není-li aspoň propůjčen opravný prostředek, který by exekuci zastavoval. Opravný prostředek rekursu nemá odkládací účinek, pokud jde o provedení usnesení a nastoupení jeho vykonatelnosti (§ 524 c. ř. s.). To platí podle § 78 ex. ř. i pro usnesení v řízení exekučním a jest tak výslovně ustanoveno i v § 67 ex. ř. Proto nebránilo vykonatelnosti, že usnesení nenabylo ještě právní moci, protože recurs by po zákonu nestavil jeho vykonatelnost. Ani nedostatek doručení usnesení nevedl jeho vykonatelnosti. První soud povolil exekuci i pro útraty exekučního návrhu na mobilární exekuci a tím propůjčil svému výroku vykonatelnost i ohledně oněch útrat. To plyne ze zásad §§ 67 a 78 ex. ř., § 524 c. ř. s. Z nich vyplývá, že v exekuci již povolené i pro útraty lze pokračovati, byť nebylo usnesení o povolení exekuce povinnému doručeno. Nový návrh vymáhajícího věřitele, by mobilární exekuce byla povolena proti povinnému, když jeho bydliště bylo vyšetřeno, je pokračováním v původní exekuci. Útraty výkonného orgánu jsou jen příslušenstvím vymáhaného nároku. Prvý soud byl i příslušný povoliti pokračování v exekuci, ježto usnesení, jímž útraty byly stanoveny, bylo jím vydáno (§ 4 čís. 1 ex. ř.).

Čís. 11979.

Tvrdí-li dědici (přihlásivší se k dědictví ze závěti), že odkaz jest vůbec neplatný, a odmítají-li jej uznati a zaplatiti, nezbývá odkazovníku než, by své nároky uplatnil pořadem práva.

Popřením platnosti odkazu nemohou se dědici zbaviti povinnosti uložené jim v § 159 nesp. říz.

(Rozh. ze dne 14. října 1932, R I 571/32.)